

KONWENCJA KONSULARNA

między Polską Rzeczpospolitą Ludową a Republiką Francuską,

podpisana w Paryżu dnia 20 lutego 1976 r.

W imieniu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej

RADA PAŃSTWA
POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

podaje do powszechnej wiadomości:

W dniu 20 lutego 1976 roku została podpisana w Paryżu Konwencja konsularna między Polską Rzeczpospolitą Ludową a Republiką Francuską w następującym brzmieniu:

KONWENCJA KONSULARNA

między Polską Rzeczpospolitą Ludową a Republiką Francuską.

Rada Państwa Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i Prezydent Republiki Francuskiej

ożywieni pragnieniem dalszego rozwoju i wzmocnienia tradycyjnych przyjaznych stosunków między obydwoma Krajami,

pragnąc nadal wzmagać wysiłki dla dalszego szybkiego rozwoju stosunków konsularnych oraz przyczynić się w ten sposób do lepszej ochrony praw i interesów każdego z obu Państw i ich obywateli na terytorium drugiego Państwa,

postanowiły zawrzeć Konwencję konsularną i w tym celu wyznaczyły swymi Pełnomocnikami:

Rada Państwa Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej —
Stefana OLSZOWSKIEGO,
Ministra Spraw Zagranicznych,

Prezydent Republiki Francuskiej —
Jean SAUVAGNARGUES,

Ministra Spraw Zagranicznych,

którzy po wymianie swoich pełnomocnictw, uznanych za dobre i sporządzone w należytej formie, zgodzili się na następujące postanowienia:

CZĘŚĆ I

DEFINICJE

Artykuł 1

1. Dla celów niniejszej konwencji następujące wyrażenia mają określone znaczenie:

- a) „urząd konsularny” oznacza każdy konsulat generalny, konsulat, wicekonsulat i agencję konsularną;
- b) „okręg konsularny” oznacza terytorium wyznaczone urzędowi konsularnemu do wykonywania funkcji konsularnych;

c) „kierownik urzędu konsularnego” oznacza osobę powołaną do działania w tym charakterze;

d) „urzędnik konsularny” oznacza każdą osobę, włącznie z kierownikiem urzędu konsularnego, powołaną do wykonywania funkcji konsularnych w charakterze konsula generalnego, konsula, zastępcy konsula, wicekonsula i attaché konsularnego. Definicja ta obejmuje także osoby skierowane do urzędu konsularnego w celu przygotowania do zawodu urzędnika konsularnego (stażyści);

e) „pracownik konsularny” oznacza każdą osobę zatrudnioną w służbie administracyjnej i technicznej urzędu konsularnego;

f) „członek personelu służby” oznacza każdą osobę zatrudnioną w służbie domowej urzędu konsularnego;

g) „członkowie urzędu konsularnego” oznacza urzędników konsularnych, pracowników konsularnych oraz członków personelu służby;

h) „członek personelu prywatnego” oznacza każdą osobę zatrudnioną wyłącznie w służbie prywatnej członka urzędu konsularnego;

i) „członkowie rodziny” oznacza małżonka członka urzędu konsularnego, jego dzieci, ojca i matkę, a także dzieci, ojca i matkę małżonka, pod warunkiem, że osoby te pozostają z nim we wspólnocie domowej i są na jego utrzymaniu;

j) „pomieszczenia konsularne” oznacza budynki lub części budynków i tereny przyległe do nich, używane wyłącznie dla celów urzędu konsularnego, bez względu na to, czyją są własnością;

k) „archiwa konsularne” oznacza wszystkie pisma, dokumenty, korespondencję, książki, filmy, taśmy magnetyczne i rejestry urzędu konsularnego oraz szyfry i kody, kartoteki, jak również meble przeznaczone do ich ochrony i przechowywania;

l) „korespondencja urzędowa” oznacza wszelką korespondencję dotyczącą urzędu konsularnego i jego funkcji;

m) „statek Państwa wysyłającego” oznacza każdy statek lub inne urządzenie pływające, upoważnione do podnoszenia bandery Państwa wysyłającego lub zarejestrowane w tym Państwie, z wyjątkiem okrętów wojennych;

n) „statek powietrzny Państwa wysyłającego” oznacza każde urządzenie latające zarejestrowane w Państwie wysyłającym i uprawnione do używania oznaki przynależności państwowej tego Państwa, z wyjątkiem wojskowych urządzeń latających.

2. Postanowienia niniejszej konwencji dotyczące obywateli Państwa wysyłającego stosuje się również odpowiednio do osób prawnych, które mają siedzibę na terytorium Państwa wysyłającego i są ustanowione zgodnie z ustawodawstwem tego Państwa.

CZĘŚĆ II

USTANAWIANIE URZĘDÓW KONSULARNYCH ORAZ MIANOWANIE CZŁONKÓW URZĘDÓW KONSULARNYCH

Artykuł 2

1. Urząd konsularny może być ustanowiony na terytorium Państwa przyjmującego jedynie za zgodą tego Państwa.

2. Siedziba urzędu konsularnego, jego klasa i okręg konsularny ustalane są przez Państwo wysyłające i podlegają aprobacie Państwa przyjmującego.

3. Późniejsze zmiany siedziby urzędu konsularnego, jego klasy lub okręgu konsularnego będą dokonywane w drodze porozumienia między Państwem wysyłającym a Państwem przyjmującym.

Artykuł 3

1. Kierownik urzędu konsularnego będzie dopuszczony do wykonywania swoich funkcji po przedłożeniu listów komisyjnych i udzieleniu przez Państwo przyjmujące upoważnienia, zwanego exequatur.

2. Państwo wysyłające przekazuje listy komisyjne ministerstwu spraw zagranicznych Państwa przyjmującego w drodze dyplomatycznej.

3. Listy komisyjne zawierają imiona, nazwisko, stopień kierownika urzędu konsularnego, jak również okręg konsularny i siedzibę urzędu konsularnego.

4. Do czasu udzielenia exequatur kierownik urzędu konsularnego może być tymczasowo dopuszczony do wykonywania swoich funkcji. W takim przypadku mają zastosowanie postanowienia niniejszej konwencji.

Artykuł 4

Państwo przyjmujące może w każdej chwili, bez obowiązku uzasadniania powodu swojej decyzji, powiadomić w drodze dyplomatycznej Państwo wysyłające o tym, że exequatur lub inne upoważnienie udzielone kierownikowi urzędu konsularnego zostało cofnięte albo że urzędnik konsularny został uznany za persona non grata lub że jakikolwiek inny członek urzędu konsularnego jest osobą niepożądaną. W tym przypadku Państwo wysyłające powinno odwołać taką osobę, jeżeli przystąpiła już do wykonywania funkcji. Jeżeli Państwo wysyłające nie wypełni w rozsądnym terminie tego obowiązku, Państwo przyjmujące może przestać uznawać taką osobę za członka urzędu konsularnego.

Artykuł 5

1. Jeżeli z jakichkolwiek przyczyn kierownik urzędu konsularnego nie może wykonywać swoich funkcji lub jeżeli jego stanowisko nie jest obsadzone, Państwo wysyłające może wyznaczyć do pełnienia funkcji tymczasowego kierownika urzędu konsularnego urzędnika konsularnego jednego ze swoich urzędów konsularnych w Państwie przyjmującym albo, członka personelu dyplomatycznego swojego przedstawicielstwa dyplomatycznego w tym Państwie; nazwisko tej osoby będzie uprzednio notyfikowane ministerstwu spraw zagranicznych Państwa przyjmującego.

2. Tymczasowemu kierownikowi urzędu konsularnego przysługują prawa, przywileje i immunitety, które zgodnie z niniejszą konwencją przyznane są kierownikowi urzędu konsularnego.

3. W przypadku powierzenia funkcji konsularnych, w myśl ustępu 1, jednemu z członków personelu dyplomatycznego przedstawicielstwa dyplomatycznego Państwa wysyłającego korzysta on nadal z przywilejów i immunitetów przysługujących mu na podstawie jego statusu dyplomatycznego.

Artykuł 6

Z chwilą gdy kierownik urzędu konsularnego zostanie dopuszczony, choćby tymczasowo, do wykonywania swoich funkcji, Państwo przyjmujące niezwłocznie zawiadamia o tym właściwe organy okręgu konsularnego i zapewni zastosowanie odpowiednich środków, aby umożliwić mu wykonywanie funkcji urzędowych oraz korzystanie z postanowień niniejszej konwencji.

Artykuł 7

Urzednicy konsularni mogą posiadać wyłącznie obywatelstwo Państwa wysyłającego i nie mogą wykonywać w Państwie przyjmującym, poza swoimi funkcjami urzędowymi, żadnej innej działalności o charakterze zarobkowym.

Artykuł 8

Ministerstwo spraw zagranicznych Państwa przyjmującego będzie pisemnie powiadamiane:

a) o nominacji członków urzędu konsularnego, ich przybyciu do urzędu konsularnego po mianowaniu, ich ostatecznym wyjeździe lub o zakończeniu funkcji oraz o wszystkich dalszych zmianach mających wpływ na ich status, które mogą powstać w czasie ich zatrudnienia w urzędzie konsularnym;

b) o przybyciu i ostatecznym wyjeździe osoby należącej do rodziny członka urzędu konsularnego oraz, jeżeli to ma miejsce, o fakcie, że jakaś osoba staje się lub przestaje być członkiem rodziny;

c) o przybyciu i ostatecznym wyjeździe członków personelu prywatnego oraz o zakończeniu ich służby;

d) o zatrudnieniu i zwolnieniu osób zamieszkałych w Państwie przyjmującym, jako członków urzędu konsularnego lub członków personelu prywatnego.

Artykuł 9

1. Właściwe organy Państwa przyjmującego wydają bezpłatnie każdemu członkowi urzędu konsularnego odpowiedni dokument stwierdzający jego stanowisko.

2. Postanowienia niniejszego artykułu stosuje się odpowiednio do członków rodzin, z zastrzeżeniem postanowień artykułu 30.

CZĘŚĆ III

UŁATWIENIA, PRZYWILEJE I IMMUNITETY

Artykuł 10

1. Państwo przyjmujące udzieli urzędowi konsularnemu wszelkich ułatwień w wykonywaniu jego funkcji i podejmie odpowiednie środki w tym celu, aby członkowie urzędu konsularnego mogli wykonywać swoją działalność urzędową i korzystać z przywilejów i immunitetów przewidzianych w niniejszej konwencji.

2. Państwo przyjmujące będzie traktowało urzędników konsularnych z należnym szacunkiem i podejmie wszelkie odpowiednie kroki dla zapewnienia ochrony ich osoby, wolności i godności.

Artykuł 11

1. Godło Państwa wysyłającego wraz z odpowiednim napisem w języku Państwa wysyłającego i języku Państwa przyjmującego, oznaczającym urząd konsularny, może być umieszczone na budynku, w którym mieści się urząd konsularny, i na rezydencji kierownika tego urzędu.

2. Flaga Państwa wysyłającego może być wywieszona na budynku, w którym mieści się urząd konsularny, na rezydencji kierownika urzędu konsularnego i na jego środkach transportu w czasie, gdy są używane do celów urzędowych.

Artykuł 12

Zgodnie ze swoim ustawodawstwem Państwo przyjmujące ułatwi Państwu wysyłającemu uzyskanie pomieszczeń niezbędnych dla urzędu konsularnego i w razie potrzeby również odpowiednich mieszkań dla członków urzędu konsularnego.

Artykuł 13

1. Zgodnie z ustawodawstwem Państwa przyjmującego Państwo wysyłające ma prawo:

a) nabywać na własność, posiadać lub użytkować tereny, budynki lub części budynków z przeznaczeniem na siedzibę urzędu konsularnego, na rezydencję dla kierownika urzędu konsularnego lub na mieszkania dla innych członków urzędu konsularnego;

b) budować lub przystosowywać dla tych samych celów budynki znajdujące się na nabytych terenach;

c) przenosić prawa do terenów, budynków lub części budynków w ten sposób nabytych lub zbudowanych.

2. Postanowienia ustępu 1 nie zwalniają Państwa wysyłającego od obowiązku stosowania się do zapisów i ograniczeń w zakresie prawa budowlanego, urbanistyki i ochrony zabytków, mających zastosowanie na obszarze, na którym znajdują się lub będą znajdowały te tereny, budynki lub ich części.

Artykuł 14

1. Pomieszczenia konsularne i rezydencja kierownika urzędu konsularnego są nietykalne. Organy Państwa przyjmującego nie mogą do nich wkraczać bez zgody kierownika urzędu konsularnego, kierownika przedstawicielstwa dyplomatycznego Państwa wysyłającego albo osoby wyznaczonej przez jednego z nich.

2. Państwo przyjmujące ma szczególnie obowiązek przedsięwzięcia wszelkich stosownych środków dla ochrony pomieszczeń konsularnych przed jakimkolwiek wtargnięciem lub szkodą oraz zakłóceniem spokoju urzędu konsularnego albo uchybieniem jego godności.

Artykuł 15

Pomieszczenia konsularne i rezydencja kierownika urzędu konsularnego, ich urządzenia, mienie urzędu konsularnego i jego środki transportu nie podlegają żadnej formie rekwizycji dla celów obrony narodowej lub użyteczności publicznej. Jeżeli dla tych celów niezbędne jest wywłaszczenie, powinny być przedsięwzięte wszystkie możliwe środki dla uniknięcia utrudnienia wykonywania funkcji konsularnych i powinno być niezwłocznie wypłacone Państwu wysyłającemu odpowiednie i efektywne odszkodowanie.

Artykuł 16

1. Pomieszczenia konsularne, a także mieszkania urzędników konsularnych, których właścicielem lub najemcą jest Państwo wysyłające, są wolne od wszelkich państwowych, terenowych lub komunalnych podatków i opłat, z wyjątkiem opłat pobieranych za świadczenie usług.

2. Zwolnień wymienionych w ustępie 1 nie stosuje się do podatków i opłat ciężących na podstawie ustaw i innych przepisów Państwa przyjmującego na osobie, która zawarła umowę z Państwem wysyłającym.

3. Postanowienia ustępów 1 i 2 stosuje się również do środków transportu będących własnością Państwa wysyłającego i przeznaczonych wyłącznie dla celów urzędu konsularnego.

Artykuł 17

Archiwa i dokumenty konsularne są nietykalne w każdym czasie i niezależnie od tego, gdzie się znajdują.

Artykuł 18

1. Państwo przyjmujące dopuszcza i ochrania swobodę porozumiewania się urzędu konsularnego dla wszelkich celów urzędowych. Przy porozumiewaniu się z rządem, przedstawicielstwami dyplomatycznymi oraz innymi urzędami konsularnymi Państwa wysyłającego, bez względu na to, gdzie się znajdują, urząd konsularny może używać wszelkich odpowiednich środków łączności, włącznie z kurierami dyplomatycznymi lub konsularnymi, bagażem dyplomatycznym lub konsularnym, jak również korespondencją sporządzoną kodem lub szyfrem. Urząd konsularny może za zgodą Państwa przyjmującego zainstalować nadajnik radiowy i używać go.

2. Korespondencja urzędowa urzędu konsularnego jest nietykalna.

3. Bagaż konsularny powinien posiadać widoczne zewnętrzne oznaczenia jego charakteru i może zawierać jedynie korespondencję urzędową, jak również dokumenty i przedmioty przeznaczone wyłącznie do użytku urzędowego.

4. Bagaż konsularny nie podlega otwarciu ani zatrzymaniu.

5. Kurier konsularny powinien być zaopatrzony w urzędowy dokument stwierdzający jego status i określający liczbę paczek stanowiących bagaż konsularny. Kurierem konsularnym może być tylko obywatel Państwa wysyłającego, nie posiadający stałego miejsca pobytu w Państwie przyjmującym. Przy wykonywaniu swoich funkcji kurier konsularny znajduje się pod ochroną Państwa przyjmującego. Korzysta on z nietykalności osobistej i nie podlega zatrzymaniu, aresztowaniu ani ograniczeniu wolności osobistej w jakiegokolwiek innej formie.

6. Bagaż konsularny może być powierzony kapitanowi statku lub statku powietrznego. Kapitan będzie zaopatrzony w urzędowy dokument określający liczbę paczek stanowiących bagaż konsularny; jednakże nie jest on uważany za kuriera konsularnego. Członek urzędu konsularnego może bezpośrednio i swobodnie odebrać bagaż konsularny od kapitana lub przekazać mu taki bagaż.

Artykuł 19

1. Członkowie urzędu konsularnego korzystają w Państwie przyjmującym z immunitetu jurysdykcyjnego w

sprawach karnych, cywilnych i administracyjnych w odniesieniu do czynności dokonanych w wykonywaniu ich funkcji.

2. Postanowień ustępu 1 nie stosuje się do powództwa cywilnego:

a) wynikłego z zawarcia przez członka urzędu konsularnego umowy, w której nie występował on wyraźnie lub w sposób domniemany jako przedstawiciel Państwa wysyłającego, albo

b) wytoczonego przez osobę trzecią w związku ze szkodą powstałą w wyniku wypadku spowodowanego w Państwie przyjmującym przez pojazd, statek lub statek powietrzny.

3. W przypadku popełnienia na terytorium Państwa przyjmującego przez urzędnika konsularnego czynu karnalnego w myśl ustawodawstwa tego Państwa Państwo wysyłające będzie o tym niezwłocznie powiadomione w drodze dyplomatycznej.

4. W przypadku wszczęcia postępowania karnego przeciwko członkowi urzędu konsularnego będzie ono prowadzone możliwie jak najszybciej, ze wszystkimi względami, które są mu należne z tytułu jego urzędowego stanowiska, oraz w sposób, który możliwie jak najmniej utrudniałby wykonywanie jego funkcji w urzędzie konsularnym.

5. Urzędnicy konsularni korzystają z nietykalności osobistej na następujących zasadach:

a) kierownik urzędu konsularnego nie może być zatrzymany, aresztowany lub pozbawiony wolności osobistej w jakiegokolwiek innej formie;

b) inny urzędnik konsularny nie może być zatrzymany, aresztowany ani pozbawiony wolności osobistej w jakiegokolwiek innej formie, z wyjątkiem przypadku postawienia go przez właściwe organy Państwa przyjmującego pod zarzutem popełnienia przestępstwa zagrożonego według ustawodawstwa tego Państwa karą pozbawienia wolności, której górna granica nie jest niższa niż trzy lata, lub karą surowszą bądź w wykonaniu prawomocnego wyroku;

c) członkowie rodziny kierownika urzędu konsularnego oraz innych urzędników konsularnych korzystają odpowiednio z nietykalności przewidzianej pod literami a) i b), z zastrzeżeniem postanowień artykułu 30.

6. Właściwe organy Państwa przyjmującego powiadomią niezwłocznie kierownika urzędu konsularnego o każdym przypadku prowadzenia postępowania karnego przeciwko członkowi urzędu konsularnego oraz o każdym przypadku jego zatrzymania, aresztowania lub pozbawienia wolności osobistej w jakiegokolwiek innej formie. W razie prowadzenia postępowania karnego przeciwko kierownikowi urzędu konsularnego Państwo przyjmujące powiadomia o tym niezwłocznie Państwo wysyłające w drodze dyplomatycznej.

7. Członkowie urzędu konsularnego korzystają w Państwie przyjmującym, pod warunkiem wzajemności, z wszystkich przywilejów i immunitetów, o jakich mowa w niniejszym artykule, przyznanych członkowi urzędu konsularnego tego samego stopnia Państwa najbardziej uprzywilejowanego.

Artykuł 20

1. Członkowie urzędu konsularnego mogą być wzywani do składania zeznań w charakterze świadków przed sądami i innymi właściwymi organami Państwa przyjmującego. Jeżeli urzędnik konsularny odmawia stawienia się

lub złożenia zeznań, nie można wobec niego stosować żadnego środka przymusu ani sankcji. Pracownicy konsularni i członkowie personelu służby nie mogą odmówić złożenia zeznań, z wyjątkiem przypadków wymienionych w ustępie 3.

2. Organ Państwa przyjmującego wzywający urzędnika konsularnego lub pracownika konsularnego do złożenia zeznań nie powinien utrudniać wykonywania ich funkcji. Może odebrać takie zeznanie od urzędnika konsularnego w urzędzie konsularnym, jego mieszkaniu albo przyjąć od niego oświadczenie na piśmie.

3. Członkowie urzędu konsularnego nie są obowiązani do składania zeznań co do faktów związanych z wykonywaniem swoich funkcji ani do przedkładania urzędowej korespondencji lub innych dokumentów z archiwów konsularnych. Postanowienie to ma również zastosowanie do członków rodzin członków urzędu konsularnego w odniesieniu do faktów związanych z działalnością urzędu konsularnego.

4. Członkowie urzędu konsularnego nie są obowiązani do udzielenia opinii jako rzeczoznawcy prawa Państwa wysyłającego.

Artykuł 21

1. Państwo wysyłające może zrzec się przywilejów i immunitetów określonych w artykułach 19 i 20. To zrzeczenie się będzie zawsze wyraźne i zakomunikowane Państwu przyjmującemu na piśmie.

2. Wszczęcie przez urzędnika konsularnego lub pracownika konsularnego postępowania w przypadku, w którym mógłby korzystać z immunitetu jurysdykcyjnego, pozbawia go prawa powoływania się na ten immunitet w stosunku do jakiegokolwiek powództwa wzajemnego, bezpośrednio związanego z powództwem głównym.

3. Zrzeczenie się immunitetu jurysdykcyjnego w odniesieniu do postępowania sądowego lub administracyjnego nie jest uważane za zrzeczenie się immunitetu od środków wykonania orzeczenia; w stosunku do takich środków niezbędne jest odrębne zrzeczenie się.

Artykuł 22

Państwo przyjmujące zwalnia członków urzędu konsularnego, jak również członków ich rodzin, od wszelkich świadczeń osobistych i od wszelkiej służby publicznej jakiegokolwiek charakteru oraz od obowiązków wojskowych, takich jak rekwizycje, kontrybucje i zakwaterowanie.

Artykuł 23

Członkowie urzędu konsularnego, jak również członkowie ich rodzin, zwolnieni są od wszelkich obowiązków przewidzianych w ustawach i innych przepisach Państwa przyjmującego w sprawie rejestracji cudzoziemców, zezwoleń na pobyt, zezwoleń na zatrudnienie i innych formalności dotyczących cudzoziemców.

Artykuł 24

1. Urzędnicy konsularni i pracownicy konsularni, jak również członkowie ich rodzin, zwolnieni są od wszelkich podatków i opłat, osobistych i rzeczowych, państwowych, terenowych i komunalnych, z wyjątkiem:

a) podatków pośrednich, które normalnie wliczane są w cenę towarów lub usług;

b) podatków i opłat od prywatnych nieruchomości położonych na terytorium Państwa przyjmującego, z zastrzeżeniem postanowień artykułu 16;

c) podatków spadkowych i podatków od przeniesienia prawa własności, pobieranych przez Państwo przyjmujące, z zastrzeżeniem postanowień artykułu 26;

d) podatków i opłat od wszelkiego rodzaju prywatnych dochodów, mających swe źródło w Państwie przyjmującym;

e) opłat pobieranych za świadczenie usług;

f) opłat rejestracyjnych, sądowych, hipotecznych i skarbowych, z zastrzeżeniem artykułu 16.

2. Członkowie personelu służby zwolnieni są od opłat i podatków od wynagrodzeń otrzymywanych w związku z wykonywaną służbą.

3. Członkowie urzędu konsularnego zatrudniający osoby, których wynagrodzenia za pracę nie są zwolnione w Państwie przyjmującym od podatku od wynagrodzeń bądź podlegają zajęciu w tym Państwie, będą wypełniać obowiązki nakładane na pracodawców przez ustawy i inne przepisy tego Państwa w zakresie pobierania podatku od wynagrodzeń lub dopuszczenia do zajęcia części wynagrodzenia pracowników.

Artykuł 25

1. Zgodnie z procedurą przewidzianą ustawami i innymi przepisami Państwo przyjmujące zezwala na wwóz i wywóz i zwalnia z opłat celnych i innych związanych z tym opłat, z wyjątkiem opłat za składowanie, przewóz i podobne usługi:

a) przedmioty przeznaczone do użytku służbowego urzędu konsularnego, włącznie z samochodami;

b) przedmioty przeznaczone do użytku osobistego urzędnika konsularnego i członków jego rodziny pozostających z nim we wspólnocie domowej.

2. Pracownicy konsularni oraz członkowie personelu służby korzystają z przywilejów i zwolnień przewidzianych w ustępie 1 w odniesieniu do przedmiotów sprowadzonych w momencie pierwszego urzędowania się.

3. Przedmioty nabyte w Państwie przyjmującym, które podlegają w tym Państwie zakazowi wywozu, mogą być wywiezione jedynie za zgodą właściwych organów Państwa przyjmującego.

4. Urzędnicy konsularni i członkowie ich rodzin są zwolnieni od rewizji osobistego bagażu, chyba że istnieją poważne podstawy do przypuszczenia, iż zawiera on przedmioty nie podlegające zwolnieniom określonym w ustępie 1 bądź przedmioty, których wwóz lub wywóz jest zabroniony przez prawo Państwa przyjmującego lub podlega przepisom tego Państwa dotyczącym kwarantanny. W takich przypadkach rewizja może być przeprowadzona jedynie w obecności urzędnika konsularnego, członka jego rodziny lub osoby upoważnionej przez niego.

Artykuł 26

W przypadku śmierci członka urzędu konsularnego lub członka jego rodziny Państwo przyjmujące:

a) zezwoli na wywóz ruchomego mienia pozostałego po osobie zmarłej, z wyjątkiem mienia nabytego w Państwie przyjmującym, którego wywóz był zabroniony w chwili śmierci tej osoby;

b) nie będzie pobierać podatków spadkowych ani podatków od przeniesienia prawa własności w odniesieniu do mienia ruchomego, które znajdowało się w Państwie przyjmującym jedynie w związku z przebywaniem w tym Państwie osoby zmarłej jako członka urzędu konsularnego lub jako jego członka rodziny.

Artykuł 27

Z zastrzeżeniem swych ustaw i innych przepisów dotyczących stref, do których wstęp ze względu na bezpieczeństwo państwa jest zabroniony lub ograniczony, Państwo przyjmujące zapewni wszystkim członkom urzędu konsularnego, jak również członkom ich rodzin, swobodę poruszania się i podróży na swym terytorium.

Artykuł 28

Środki transportu będące własnością Państwa wysyłającego i przeznaczone dla celów urzędu konsularnego lub będące własnością członków urzędu konsularnego podlegają w Państwie przyjmującym obowiązkowemu ubezpieczeniu.

Artykuł 29

Członkowie urzędu konsularnego, którzy są obywatelami Państwa przyjmującego lub mają stałe miejsce pobytu w tym Państwie, nie korzystają z przywilejów i immunitetów określonych w niniejszej konwencji, z wyjątkiem artykułu 20 ustęp 3 i 4.

Jednakże Państwo przyjmujące powinno wykonywać jurysdykcję w stosunku do tych osób w taki sposób, aby zbytnio nie zakłócać wypełniania funkcji przez urząd konsularny.

Artykuł 30

Członkowie rodziny członka urzędu konsularnego, który jest obywatelem lub ma stałe miejsce pobytu w Państwie przyjmującym, członkowie rodziny członka urzędu konsularnego i członkowie personelu prywatnego, którzy są obywatelami lub mają stałe miejsce pobytu w Państwie przyjmującym albo wykonują w tym państwie działalność o charakterze zarobkowym, nie korzystają, z wyjątkiem postanowień artykułu 20 ustęp 3, z żadnych przywilejów i immunitetów.

Jednakże Państwo przyjmujące powinno wykonywać jurysdykcję w stosunku do tych osób w taki sposób, aby zbytnio nie zakłócać wypełniania funkcji przez urząd konsularny.

CZĘŚĆ IV

FUNKCJE KONSULARNE

Artykuł 31

Urząd konsularny jest powołany do popierania we wszelkich formach rozwoju stosunków ekonomicznych, handlowych, kulturalnych i naukowych oraz turystyki między Państwem wysyłającym a Państwem przyjmującym, przyczyniania się w każdy inny sposób do rozwoju przyjaznych stosunków między Państwem wysyłającym a Państwem przyjmującym oraz ochrony praw i interesów Państwa wysyłającego i jego obywateli.

Artykuł 32

1. Urząd konsularny wykonuje swoje funkcje konsularne w swoim okręgu konsularnym. Za zgodą Państwa przyjmującego może on je wykonywać również poza swoim okręgiem konsularnym.

2. Przy wykonywaniu swoich funkcji urząd konsularny może zwracać się do:

a) właściwych miejscowych organów swojego okręgu konsularnego;

b) właściwych centralnych organów Państwa przyjmującego, jeżeli zezwalają na to ustawy i inne przepisy lub zwyczaj tego Państwa oraz umowy międzynarodowe.

Artykuł 33

Urząd konsularny ma prawo, zgodnie z ustawami i innymi przepisami Państwa przyjmującego, zapewniać opiekę konsularną i podejmować wszelkie właściwe czynności w celu zapewnienia odpowiedniego zastępstwa obywatelom Państwa wysyłającego przed sądami i innymi właściwymi organami Państwa przyjmującego i żądać, aby zgodnie z ustawami i innymi przepisami tego Państwa zastosowano środki zabezpieczenia praw i interesów obywateli Państwa wysyłającego, jeżeli obywatele ci z powodu nieobecności lub jakiegokolwiek innej przyczyny nie są w stanie podjąć w odpowiednim czasie obrony swoich praw i interesów.

Artykuł 34

Urząd konsularny ma prawo:

a) prowadzić rejestr obywateli Państwa wysyłającego;

b) wydawać obywatelom Państwa wysyłającego paszporty lub inne dokumenty podróży, przedłużać ich ważność, dokonywać w nich innych zmian, a także unieważniać;

c) wydawać zezwolenia na wjazd do Państwa wysyłającego.

Artykuł 35

1. Kierownik urzędu konsularnego ma prawo przyjmować oświadczenia o wstąpieniu w związek małżeński pod warunkiem, że obie osoby zawierające małżeństwo są wyłącznie obywatelami Państwa wysyłającego. Urząd konsularny zawiadamia właściwe organy Państwa przyjmującego o zawartych związkach małżeńskich, jeżeli ustawy i inne przepisy Państwa przyjmującego tego wymagają.

2. Urząd konsularny ma prawo prowadzić rejestrację urodzeń, małżeństw i zgonów obywateli Państwa wysyłającego oraz wydawać odpowiednie dokumenty. Nie zwalnia to jednak obywateli Państwa wysyłającego od obowiązku przestrzegania ustaw i innych przepisów Państwa przyjmującego w sprawie rejestracji urodzeń, małżeństw i zgonów.

3. Właściwe organy Państwa przyjmującego będą bezzwłocznie i nieodpłatnie przysyłać urzędowi konsularnemu na jego żądanie do celów urzędowych odpisy i wyciągi dokumentów stanu cywilnego dotyczące obywateli Państwa wysyłającego.

Artykuł 36

1. Urzędnik konsularny ma prawo:

a) przyjmować, sporządzać i uwierzytelniać oświadczenia obywateli Państwa wysyłającego;

b) przyjmować, sporządzać, uwierzytelniać i przechowywać w depozycie rozporządzenia ostatniej woli i inne dokumenty stwierdzające jednostronne czynności prawne obywateli Państwa wysyłającego;

c) uwierzytelniać dokumenty, podpisy oraz pieczęcie na dokumentach obywateli Państwa wysyłającego;

d) legalizować wszelkie dokumenty wydane przez organy Państwa wysyłającego lub Państwa przyjmującego oraz poświadczać odpisy i wyciągi z tych dokumentów;

e) tłumaczyć dokumenty i uwierzytelniać zgodność tłumaczeń;

f) sporządzać i uwierzytelniać umowy, które zawierają między sobą obywatele Państwa wysyłającego, jeżeli nie dotyczą one ustanowienia, przeniesienia lub wygaśnięcia praw do nieruchomości znajdujących się w Państwie przyjmującym;

g) sporządzać i uwierzytelniać umowy, bez względu na obywatelstwo osób będących stronami, jeżeli te umowy odnoszą się wyłącznie do mienia lub prawa istniejącego w Państwie wysyłającym albo będą wykonywane wyłącznie w tym Państwie;

h) wydawać dokumenty dotyczące pochodzenia towarów;

i) ogłaszać w pomieszczeniach konsularnych zawiadomienia dotyczące wszelkich spraw z zakresu praw, obowiązków lub interesów obywateli Państwa wysyłającego.

2. Dokumenty wymienione w ustępie 1 mają w Państwie przyjmującym taką samą moc prawną i moc dowodową jak dokumenty uwierzytelnione, zalegalizowane lub poświadczone przez sądy lub inne właściwe organy tego Państwa.

Artykuł 37

Urzędnik konsularny ma prawo przyjmować do depozytu, o ile nie jest to sprzeczne z ustawami i innymi przepisami Państwa przyjmującego, dokumenty, pieniądze lub wszelkie przedmioty od obywateli Państwa wysyłającego bądź na ich rzecz.

Depozyt taki może być wywieziony z Państwa przyjmującego jedynie z zachowaniem ustaw i innych przepisów tego Państwa.

Artykuł 38

Urzędnik konsularny jest uprawniony do doręczania pism sądowych i pozasądowych oraz wykonywania rekwizycji zgodnie z obowiązującymi umowami międzynarodowymi, a w braku takich umów w sposób zgodny z ustawami i innymi przepisami Państwa przyjmującego. Uprawnienie to może być wykonywane tylko w stosunku do obywateli Państwa wysyłającego i bez stosowania środków przymusu.

Artykuł 39

1. Właściwe organy Państwa przyjmującego powiadamiają pisemnie urząd konsularny o przypadkach, kiedy zostaną wezwane do ustanowienia opieki lub kuratel nad obywatelem Państwa wysyłającego, małoletnim lub nie posiadającym pełnej zdolności do czynności prawnych

albo nad mieniem w Państwie przyjmującym, którym to mieniem obywatel Państwa wysyłającego z jakichkolwiek powodów nie jest w stanie zarządzać.

2. Urzędnik konsularny może współdziałać w sprawach, o których mowa w ustępie 1, z właściwymi organami Państwa przyjmującego, a w szczególności proponować odpowiednią osobę na opiekuna lub kuratora.

Artykuł 40

Urzędnik konsularny ma prawo porozumiewać się z każdym obywatelem Państwa wysyłającego, udzielać mu pomocy lub rady i w razie konieczności zapewnić mu opiekę prawną. Państwo przyjmujące nie będzie w żaden sposób ograniczać możliwości porozumiewania się obywateli Państwa wysyłającego z urzędem konsularnym ani dostępu do tego urzędu.

Artykuł 41

1. Właściwe organy Państwa przyjmującego powiadomią niezwłocznie urząd konsularny Państwa wysyłającego o każdym przypadku zatrzymania, aresztowania lub pozbawienia wolności osobistej w jakiegokolwiek innej formie obywatela Państwa wysyłającego. Powiadomienie to będzie dokonane najpóźniej czwartego dnia po dniu, w którym zastosowano te środki.

Właściwe organy Państwa przyjmującego są obowiązane przekazywać niezwłocznie wiadomości skierowane przez taką osobę do urzędu konsularnego.

2. Urzędnik konsularny ma prawo odwiedzać obywatela Państwa wysyłającego zatrzymanego, aresztowanego lub pozbawionego wolności osobistej w jakiegokolwiek innej formie, a także rozmawiać lub korespondować z nim oraz udzielać mu pomocy w zorganizowaniu obrony. Ma on również prawo odwiedzać obywatela Państwa wysyłającego odbywającego karę pozbawienia wolności. Właściwe organy Państwa przyjmującego udzielają urzędnikowi konsularnemu prawa widzenia, z takim obywatelem najpóźniej siódmego dnia po dniu, w którym miało miejsce zatrzymanie, aresztowanie lub pozbawienie wolności osobistej w jakiegokolwiek innej formie, a następnie w rozsądnych okresach czasu.

3. Właściwe organy Państwa przyjmującego będą informować osoby, których dotyczy postanowienia niniejszego artykułu, o wszystkich uprawnieniach, które im przysługują zgodnie z tymi postanowieniami.

4. Uprawnienia określone w niniejszym artykule będą wykonywane zgodnie z ustawami i innymi przepisami Państwa przyjmującego, z zastrzeżeniem, że nie uchylają one tych uprawnień.

Artykuł 42

Właściwe organy Państwa przyjmującego niezwłocznie poinformują urząd konsularny o zgonie obywatela Państwa wysyłającego i przekażą bezpłatnie urzędowi konsularnemu odpis aktu zgonu.

Artykuł 43

1. Właściwe organy Państwa przyjmującego powiadomią możliwie najszybciej urzędnika konsularnego o ist-

nieniu w tym Państwie spadku, do którego obywatel Państwa wysyłającego jest powołany jako spadkobierca, uprawniony lub zapisobierca. Postanowienia tego nie stosuje się w przypadku, jeżeli obywatel ten przebywa lub jest reprezentowany w Państwie przyjmującym.

2. W przypadkach określonych w ustępie 1 właściwe organy Państwa przyjmującego udzielają urzędnikowi konsularnemu, na jego żądanie, informacji, którymi dysponują lub które mogą uzyskać, w celu odnalezienia osób uprawnionych i ustalenia składników spadku, dotyczących w szczególności istnienia testamentu i osoby właściwej dla administracji i likwidacji spadku. Organy te poinformują również urzędnika konsularnego, na jego żądanie, o środkach podjętych dla zabezpieczenia i administracji spadku.

3. Urzędnik konsularny ma prawo:

a) czuwać nad zabezpieczeniem praw do spadku obywateli Państwa wysyłającego, a w szczególności w przypadkach określonych w ustępie 1 żądać od właściwych organów Państwa przyjmującego podjęcia bezzwłocznie środków zabezpieczających przewidzianych przez ustawy i inne przepisy tego Państwa w celu zabezpieczenia całości spadku, takich jak inwentarz spadku i wyznaczenie kuratora spadku, jak również udzielać przy podejmowaniu tych czynności pomocy, bezpośrednio lub przez wyznaczoną osobę;

b) czuwać nad przekazaniem obywatelom Państwa wysyłającego kwot pieniężnych, walorów i innych ruchomości uzyskanych ze spadku na terytorium Państwa przyjmującego.

4. W celu przekazania spadkobiercy, uprawnionemu lub zapisobiercy, w przypadkach określonych w ustępie 1, ruchomości stanowiące spadek lub środki uzyskane ze sprzedaży ruchomości albo nieruchomości zostaną przekazane urzędnikowi konsularnemu, na jego żądanie, najpóźniej w terminie sześciu miesięcy po likwidacji spadku i gdy:

a) właściwe organy Państwa przyjmującego wyraziły zgodę na takie przekazanie;

b) wszystkie długi spadkowe zgłoszone w terminie przewidzianym przez ustawy i inne przepisy Państwa przyjmującego zostały zapłacone lub zabezpieczone;

c) uprawnienia spadkobiercy, uprawnionego lub zapisobiercy zostały udokumentowane;

d) podatki spadkowe zostały zapłacone lub zabezpieczone.

Artykuł 44

1. Urzędnik konsularny ma prawo udzielać wszelkiej pomocy statkom Państwa wysyłającego, jak również ich załogom podczas pobytu na wodach terytorialnych i wewnętrznych Państwa przyjmującego od momentu dokonania na tych statkach odprawy związanej z ich wejściem. Może on wykonywać prawo kontroli i inspekcji zgodnie z ustawodawstwem Państwa wysyłającego w stosunku do statków podnoszących banderę jego Państwa i ich załóg. Może on również udawać się na pokład statku Państwa wysyłającego i przyjmować wizyty kapitana i innych członków załogi.

2. Organy Państwa przyjmującego nie będą ingerować w czynności podjęte przez urzędnika konsularnego zgodnie z postanowieniami ustępu 1. Przy wykonywaniu takich czynności urzędnik konsularny może zwracać się o pomoc do właściwych organów Państwa przyjmującego.

Artykuł 45

Bez uszczerbku dla uprawnień organów Państwa przyjmującego urzędnik konsularny ma prawo podejmować wszelkie niezbędne środki w celu przestrzegania przez statki Państwa wysyłającego ustawodawstwa tego Państwa w dziedzinie żeglugi. Może on w szczególności:

a) przesłuchiwać kapitana statku i innych członków załogi, sprawdzać, przyjmować i poświadczать dokumenty statku, przyjmować oświadczenia dotyczące statku, ładunku i podróży oraz wydawać dokumenty niezbędne dla ułatwienia wejścia, postoju i wyjścia statku;

b) pośredniczyć dla ułatwienia ich uregulowania we wszelkiego rodzaju sporach, włącznie ze sporami dotyczącymi umów o pracę i warunków pracy, między kapitanem a innymi członkami załogi;

c) podejmować odpowiednie czynności związane z zatrudnieniem lub zwolnieniem kapitana i innych członków załogi;

d) podejmować niezbędne środki w celu zapewnienia leczenia szpitalnego i powrotu kapitana lub innego członka załogi;

e) przyjmować, sporządzać lub podpisywać wszelkie świadectwa i inne dokumenty przewidziane ustawami i innymi przepisami Państwa wysyłającego dotyczące przynależności państwowej, własności i innych praw rzeczowych oraz stanu i eksploatacji statku;

f) udzielać kapitanowi statku lub innym członkom załogi opieki i pomocy w ich stosunkach z sądami i innymi organami Państwa przyjmującego i w tym celu zapewnić im opiekę prawną, pomoc tłumacza lub jakiegokolwiek innej osoby;

g) podejmować wszelkie niezbędne środki w celu zachowania dyscypliny i porządku na statku;

h) sporządzać spisy inwentarza i inne czynności niezbędne do zabezpieczenia przedmiotów, walorów i mienia wszelkiego rodzaju pozostawionych przez obywateli Państwa wysyłającego, kapitana i innych członków załogi lub pasażerów, jeżeli zmarli oni lub zaginęli na lądzie bądź na pokładzie statku Państwa wysyłającego podczas rejsu lub w porcie, do którego przybył statek.

Artykuł 46

1. Sądy i inne właściwe organy Państwa przyjmującego nie mogą wykonywać jurysdykcji w sprawach o przestępstwa popełnione na pokładzie statku Państwa wysyłającego, z wyjątkiem:

a) przestępstwa popełnionego przez obywatela lub przeciwko obywatelowi Państwa przyjmującego albo przez jakąkolwiek osobę lub przeciwko takiej osobie, jeżeli nie jest ona członkiem załogi;

b) przestępstwa naruszającego spokój lub bezpieczeństwo portu albo wód terytorialnych lub wewnętrznych Państwa przyjmującego;

c) przestępstwa naruszającego ustawodawstwo Państwa przyjmującego, dotyczące zdrowia publicznego, bezpieczeństwa życia na morzu, wjazdu i pobytu cudzoziemców, spraw celnych lub zanieczyszczeń morza;

d) przestępstwa zagrożonego według ustawodawstwa Państwa przyjmującego karą pozbawienia wolności, której górna granica nie jest niższa niż 3 lata pozbawienia wolności.

2. Sądy i inne właściwe organy Państwa przyjmującego nie będą ingerować w żadną sprawę dotyczącą wewnętrznego kierownictwa statku, chyba że na żądanie lub za zgodą urzędnika konsularnego, a w przypadku niemożności jego działania — na żądanie lub za zgodą kapitana.

Artykuł 47

1. Jeżeli sąd lub inny właściwy organ Państwa przyjmującego zamierza przystąpić na pokładzie statku Państwa wysyłającego do przesłuchania albo do innej czynności mającej na celu zatrzymanie, aresztowanie lub pozbawienie wolności w jakiegokolwiek innej formie kapitana, innego członka załogi, pasażera lub innej osoby, która nie jest obywatelem Państwa przyjmującego, albo też zając jakiegokolwiek mienie znajdujące się na pokładzie statku, jak również jeżeli zamierza przeprowadzić na pokładzie statku postępowanie urzędowe — powiadamia o tym urzędnika konsularnego w takim czasie, aby umożliwić mu obecność na statku, zanim czynności takie zostaną podjęte. Zawiadomienie powinno określać datę i godzinę rozpoczęcia czynności, która ma być przeprowadzona. Jeżeli mimo zawiadomienia urzędnik konsularny nie przybył na statek ani nie jest reprezentowany, czynność może być podjęta pod jego nieobecność. Jednakże w przypadku pilności sprawy właściwe organy Państwa przyjmującego mogą podjąć czynności nie cierpiące zwłoki, o których powiadomią urzędnika konsularnego niezwłocznie i w sposób wyczerpujący.

2. Postanowień artykułu 46 ustęp 2 i ustępu 1 niniejszego artykułu nie stosuje się do zwykłych kontroli przeprowadzanych przez organy Państwa przyjmującego w sprawach wjazdu i pobytu cudzoziemców, celnych, zdrowia publicznego i kontroli międzynarodowych certyfikatów bezpieczeństwa ani do zajęcia statku lub części ładunku w związku z postępowaniem cywilnym lub handlowym podjętym w Państwie przyjmującym.

Artykuł 48

1. Jeżeli statek Państwa wysyłającego tonie, ulega uszkodzeniu, osiada na mieliźnie, jest wyrzucony na brzeg albo ulega innej awarii na wodach terytorialnych lub wewnętrznych Państwa przyjmującego, właściwe organy tego Państwa powiadomią o tym niezwłocznie urzędnika konsularnego Państwa wysyłającego.

2. W przypadkach wymienionych w ustępie 1 właściwe organy Państwa przyjmującego podejmą wszelkie niezbędne czynności w celu zapewnienia ratowania i ochrony pasażerów, załogi, jak również statku, jego wyposażenia, ładunku, zapasów i wszelkiego mienia znajdującego się na pokładzie, a także w celu zapobieżenia wszelkim zamachom na własność oraz wszelkim nieporządkom na pokładzie lub ich zlikwidowania. Odnosi się to również do przedmiotów, które zostałyby znalezione poza statkiem. Właściwe organy Państwa przyjmującego powiadomią urzędnika konsularnego o podjętych czynnościach. Organ ten udzieli niezbędnej pomocy urzędnikowi konsularnemu w celu podjęcia dalszych odpowiednich czynności w przypadkach wymienionych w ustępie 1.

Jeżeli statek tonie, ulega uszkodzeniu, osiada na mieliźnie albo ulega innej awarii lub stanowi niebezpieczeństwo dla żeglugi na wodach terytorialnych lub wewnętrznych Państwa przyjmującego, właściwe organy tego Państwa mogą ponadto podjąć wszelkie niezbędne kroki dla

zapobieżenia szkodom, które mogłyby być spowodowane przez statek urządzeniom portowym lub innym statkom.

3. Jeżeli armator, kapitan lub inna upoważniona osoba nie jest w stanie podjąć działań niezbędnych do zabezpieczenia statku lub jego ładunku, urzędnik konsularny może podjąć w imieniu armatora statku czynności, które on sam mógłby podjąć w tym celu.

4. Postanowienia ustępu 3 mają również odpowiednie zastosowanie do wszelkiego innego mienia pochodzącego ze statku lub ładunku i należącego do obywatela Państwa wysyłającego lub Państwa trzeciego, które mogłoby być znalezione na wybrzeżu lub w pobliżu wybrzeża Państwa przyjmującego lub sprowadzone do portu tego Państwa.

5. Jeżeli ustawy i inne przepisy Państwa przyjmującego nie sprzeciwiają się temu, urzędnik konsularny zostaje zaproszony przez właściwe organy tego Państwa, aby był obecny przy dochodzeniu wszczętym dla ustalenia przyczyn zatonięcia, uszkodzenia, osadzenia na mieliźnie, wyrzucenia na brzeg albo innej awarii statku, i otrzymuje na swoje żądanie protokół z wyników dochodzenia co do okoliczności technicznych tych zdarzeń.

Urzędnik konsularny może również w ramach takiego dochodzenia zostać powołany przez obywateli Państwa wysyłającego jako doradca.

Artykuł 49

W przypadku gdy członek załogi nie będący obywatelem Państwa przyjmującego opuści w tym Państwie bez zgody kapitana statek Państwa wysyłającego, właściwe organy Państwa przyjmującego, na prośbę urzędnika konsularnego, udzielą pomocy w poszukiwaniu tej osoby.

Artykuł 50

1. Urzędnik konsularny może wykonywać prawo kontroli i inspekcji przewidziane przez ustawy i inne przepisy Państwa wysyłającego w odniesieniu do statków powietrznych tego Państwa i ich załóg oraz udzielać im pomocy.

2. Jeżeli statek powietrzny Państwa wysyłającego uległ wypadkowi na terytorium Państwa przyjmującego, właściwe organy tego Państwa poinformują o tym bez zwłoki urząd konsularny najbliższego miejsca wypadku.

Artykuł 51

1. Urząd konsularny może pobierać na terytorium Państwa przyjmującego opłaty za czynności konsularne oraz inne należności przewidziane ustawami i innymi przepisami Państwa wysyłającego.

2. Kwoty pobierane z tytułu opłat i należności wymienionych w ustępie 1 są wolne od wszelkich podatków lub opłat Państwa przyjmującego.

CZĘŚĆ V

POSTANOWIENIA OGÓLNE I KOŃCOWE

Artykuł 52

1. Wszystkie osoby korzystające z przywilejów i immunitetów przewidzianych w niniejszej konwencji są obowiązane przestrzegać bez uszczerbku dla tych przywilejów i immunitetów ustaw i innych przepisów Państwa przyjmującego.

2. Pomieszczenia konsularne nie będą używane w sposób niezgodny z wykonywaniem funkcji konsularnych.

Artykuł 53

Urzędnik konsularny może wykonywać wszelkie inne funkcje powierzone mu przez Państwo wysyłające, których nie zakazują ustawy i inne przepisy Państwa przyjmującego lub którym Państwo to nie sprzeciwia się albo które są przewidziane w umowach międzynarodowych obowiązujących między obydwoma Państwami.

Artykuł 54

1. Postanowienia niniejszej konwencji stosuje się również w przypadkach wykonywania funkcji konsularnych przez przedstawicielstwo dyplomatyczne.

2. Imiona i nazwiska członków przedstawicielstwa dyplomatycznego, przydzielonych do jego wydziału konsularnego, notyfikowane są ministerstwu spraw zagranicznych Państwa przyjmującego.

3. Członkowie przedstawicielstwa dyplomatycznego wymienieni w ustępie 2 korzystają nadal z przywilejów i immunitetów przysługujących im na podstawie ich statusu dyplomatycznego.

Po zaznajomieniu się z powyższą konwencją Rada Państwa uznała ją i uznaje za słuszną zarówno w całości, jak i każde z postanowień w niej zawartych; oświadcza, że jest ona przyjęta, ratyfikowana i potwierdzona, oraz przyrzeka, że będzie niezmiennie zachowywana.

Na dowód czego wydany został akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Dano w Warszawie dnia 15 kwietnia 1977 roku.

Przewodniczący Rady Państwa: *H. Jabłoński*

L. S.

Minister Spraw Zagranicznych: *E. Wojtaszek*

Artykuł 55

1. Niniejsza konwencja podlega ratyfikacji i wejdzie w życie trzydziestego dnia po dniu wymiany dokumentów ratyfikacyjnych, która nastąpi w Warszawie.

2. Niniejsza konwencja pozostanie w mocy na czas nieokreślony. Może ona być wypowiedziana w drodze notyfikacji przez każdą z Wysokich Umawiających się Stron. W takim przypadku utraci ona moc po upływie sześciu miesięcy od dnia otrzymania notyfikacji.

3. Niniejsza konwencja zastępuje i uchyla w dniu wejścia w życie Konwencję konsularną między Polską a Francją, podpisaną w Paryżu dnia 30 grudnia 1925 roku.

Na dowód czego upoważnieni Pełnomocnicy Wysokich Umawiających się Stron podpisali niniejszą konwencję i opatrzili ją właściwymi pieczęciami.

Sporządzono w Paryżu dnia 20 lutego 1976 roku, w dwóch egzemplarzach, każdy w językach polskim i francuskim, przy czym obydwie teksty mają jednakową moc.

Z upoważnienia
Rady Państwa
Polskiej Rzeczypospolitej
Ludowej
S. Olszowski

Z upoważnienia
Prezydenta Republiki
Francuskiej
J. Sauvagnargues